

עמ"ת 47211-10-24 - יוסף אבו הולי נ' מדינת ישראל

פלילי - ראיות לכאורה - מעצר

פלילי - חוק העונשין - עבירות ביטחון המדינה

בית המשפט העליון

עמ"ת 47211-10-24

לפני: כבוד השופט דוד מינץ

העורר: יוסף אבו הולי
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' אבו טהה) מיום 23.9.2024 במ"ת 11065-04-24
תאריך הישיבה: י"ג בחשוון התשפ"ה (14 נובמבר 2024)
בשם העורר: בשם המשיבה: עו"ד ליאת יונן-יאן

החלטה

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' אבו טהה) מיום 23.9.2024 במ"ת 11065-04-24, בה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

הרקע לערר

1. נגד העורר ומספר נאשמים נוספים הוגש ביום 4.4.2024 כתב אישום במסגרתו יוחסה לעורר עבירה

עמוד 1

של קשירת קשר לסייע לאויב לפי סעיפים 92 ו-99 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ועבירת השמדת ראיה לפי סעיף 242 לחוק העונשין.

2. לפי המתואר בכתב האישום, כל אחד מהנאשמים היה מעורב בדרכו בפעילותו של אדם בשם בלאל נסאסרה (להלן: בלאל) להקמת ארגון שמטרתו לבצע פיגועי טרור בשטח מדינת ישראל ובאיו"ש. ביחס לעורר צוין כי במהלך חודש אוקטובר 2023 בלאל פנה אל העורר במסגד בלקיה, מסר לו כי הוא מתכנן אימונים צבאיים ברהט ובגדה המערבית ופרש לפניו את תכניות הג'יהאד של הארגון, בהן לרצוח חיילי צה"ל וישראלים באמצעות פיגועי תופת. כמו כן סיפר בלאל כי הארגון צפוי לקבל מימון מחו"ל. העורר הבין כי הארגון עתיד לפעול נגד מדינת ישראל וממשלתה באמצעי טרור והסכים להתגייס אליו, ובלאל ביקש ממנו לסייע בגיוס חברים נוספים. העורר הציע לבלאל לגייס חבר מסוים לארגון, אולם בלאל סבר שהוא לא מתאים. בהמשך לכך העורר התקין בטלפון הנייד שלו יישומון שנועד לשמש את חברי הארגון להסוואת התקשורת ביניהם. כמו כן, ביום 26.10.2023 במסגרת שיחה עם חברתו הביע העורר את רצונו "לעשות ג'יהאד" ולמות "מות קדושים". עוד לפי כתב האישום, ביום 11.3.2024 לאחר ששמע על מעצרו של בלאל ומתוך חשש שייעצר בעצמו, מחק העורר מהטלפון הנייד שלו את מספרו של בלאל ושל מעורב אחר בפרשה, וכן סרטונים מתוך רצועת עזה שצולמו במהלך מלחמת "חרבות ברזל".

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר ושל יתר הנאשמים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בהתייחס לקיומן של ראיות לכאורה צוין בין היתר כי העורר הודה באמרתיו כי הסכים להתגייס לארגון תוך מודעות לכך שמדובר בארגון טרור. כן אישר העורר כי בלאל ציין לפניו את הכוונה להשיג מימון לארגון, כי הציע לגייס חבר נוסף לארגון וכי מחק מהטלפון הנייד שלו סרטונים על רצועת עזה. נוסף על אמרתיו, העורר גם הופלל על ידי בלאל, אשר מסר בחקירותיו כי כאשר גייס את העורר לארגון ואמר לו שהתכנית היא ג'יהאד מעשי וביצוע פיגועים. לדברי בלאל, העורר הסכים להצטרף ואף הציע לגייס אדם נוסף אך בלאל לא הסכים. גם אחיו של העורר אישר כי העורר הצטרף לארגון על ידי בלאל ומסר כי הזהיר אותו להתרחק מהעניין. בנוסף נטען כי לאור תכניות הארגון לבצע פיגועים קטלניים, ישנו יסוד סביר לחשש שהנאשמים יסכנו את בטחון הציבור או המדינה, וכי העבירות בהן הם מואשמים מקימות בעניינם חזקת מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים.

4. בהחלטתו מיום 23.9.2024 נעתר בית המשפט המחוזי לבקשת המשיבה. בהחלטה נקבע כי בהתבסס על חומרי החקירה ובשים לב לכך שהמחלוקת בין הצדדים נסובה בעיקר על אודות סוג העבירות שנגזרות מהמעשים המתוארים בכתב האישום, קיימת תשתית ראיתית לכאורית לחובת הנאשמים. כמו כן, לאור חומרת המעשים והמסוכנות האינהרנטית שיש בביצוע עבירות שעניינן פגיעה בביטחון המדינה, חלופת מעצר לא תוכל לאיין את המסוכנות הנשקפת מהנאשמים, ובכלל זה

מהעורר, לביטחון המדינה ולשלום הציבור. מכאן הערר שלפני.

תמצית טענות הצדדים

5. לטענת העורר שגה בית המשפט המחוזי בכך שבחן את שאלת קיומן של ראיות לכאורה באופן כוללני ביחס לכל הנאשמים ולא נתן דעתו באופן פרטני לחומר הראיות הקונקרטי המיוחס לעורר. מעורבות העורר בפרשה מסתכמת כולה בשיחה קצרה שניהל עם בלאל, אשר סיפר לו כי הוא רוצה לקיים אימונים לצעירים שיהיו מוכנים לג'יהאד בעוד כמה שנים. בניגוד לאמור בכתב האישום, בלאל לא שיתף את העורר בכוונתו לבצע פיגועים או לפגוע בחיילי צה"ל, והעורר, שאינו בקשר עם אף אחד אחר מהנאשמים בפרשה, לא היה מודע כלל לתכניותיו. ייתכן שקיימת תשתית ראייתית לעבירה אחרת, קלה בהרבה, והיא קשירת קשר לאימונים אסורים, אולם אין בנמצא כל עבירה המצריכה מעורבות בקשר קונקרטי לפגיעה בביטחון המדינה. גם ההתכתבות המתוארת בכתב האישום בין העורר לחברתו צוטטה באופן חלקי והוצאה מהקשרה. בנסיבות אלה, לא ניתן לייחס לעורר עבירה של קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה, ולא היה מקום להורות על מעצרו עד לתום ההליכים מבלי לבחון חלופת מעצר.

6. בדיון שהתקיים לפני ביום 14.11.2024 הוסיף בא-כוח העורר והפנה להודעה של העורר לפני חוקריו מיום 14.3.2024 ולדברים שאמר בלאל בחקירותיו, בציינו כי לא ניתן למצוא בדברים אלו כל ראיה לכך שהעורר ידע על תכניותיו של בלאל לבצע פיגועים. אף אין בדברים אלו כל שיח על פיגועים או על תכנית קונקרטית שניתן להגדירה כקשר לסיוע לאויב בעת מלחמה. מה גם שבלאל "נזכר" במעורבותו של העורר רק בחקירה השלישית שלו. בא-כוח העורר התייחס גם לתכתובות בין העורר לחברתו מיום 7.10.2023, במסגרתן גינה העורר את מעשי הטבח של חמאס.

7. מנגד, לטענת המשיבה מהודאתו המפורטת של בלאל המפלילה את העורר, וכן מהודאתו של העורר המאשרת כי קיבל את ההצעה של בלאל, עולה בבירור כי כאשר העורר נענה להצעה של בלאל הוא הבין את הקשר בין המלחמה המתחרשת עלינו בימים אלה לבין קידום ארגון הטרור, והבין כי המטרה של הארגון היא לפגוע במדינה ובאזרחיה. כך עולה גם מהתבטאויות העורר בשיחה עם חברתו, המעידות על מוכנות ורצון לבצע פיגועי טרור. על רקע זה, ההחלטה להגיש כתב אישום בעבירה של קשירת קשר לסיוע לאויב בזמן מלחמה עומדת גם בתבחינים להעמדה לדין שנקבעו בהנחיית היועצת המשפטית לממשלה. גם המסוכנות הנשקפת מהעורר תומכת בהחלטה לעצור אותו עד תום ההליכים.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בערר, שמיעת טענות הצדדים בדיון שנערך לפני ועיון בחומרי החקירה, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

9. הלכה היא כי בבחינת קיומן של ראיות לכאורה במסגרת בקשה למעצר עד לתום ההליכים, נדרש בית המשפט לבחון האם יש במכלול הראיות כדי ללמד על פוטנציאל להרשעת הנאשם (עמ"ת 21423-10-24 אלפקיר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (7.11.2024); בש"פ 3522/24 מנאסרה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (7.5.2024); בש"פ 1128/24 מנאסרה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.2.2024)).

10. מתוך חומר הראיות אשר הומצא לעיוני עולה כי בחקירתו של העורר במשטרה מיום 14.3.2024 הוא הודה בכך שנפגש עם בלאל במסגד בלקיה שבנגב בסביבות סוף חודש אוקטובר או בתחילת חודש נובמבר 2023, ובכך שבלאל סיפר לו שמתגבשת קבוצה של צעירים ממקומות שונים על מנת להוות חוליה צבאית שתפעל בעוד כשנתיים-שלוש וכי צפויים להיערך אימונים לשם כך. העורר מסר שהוא מסכים להצטרף לחוליה הצבאית ובלאל אמר כי יהיה עמו בקשר בעתיד. עוד עולה מהחקירה כי באותה שיחה בלאל ציין כי הוא נמצא בקשר עם אנשים הנמצאים מחוץ לישראל לשם מימון החוליה הצבאית. כשנשאל בחקירה מה מטרות החוליה הצבאית, השיב העורר כי מדובר בחוליה שמטרתה לפגוע במדינת ישראל אך לא ידע לספר מה הסיבה לכך. בהמשך, נשאל העורר גם באילו אימונים מדובר לדעתו, והוא ענה כי מדובר ב"דברים אסורים" הקשורים בכלי נשק וירייה. כן אישר העורר כי הוא יודע שהקמת חוליה צבאית שמטרתה לפגוע בביטחון המדינה היא אסורה ובניגוד לחוק. במאמר מוסגר יצוין כי בחקירותיו הראשונות של העורר שהתנהלו לפני גורמי הביטחון, הוא הכחיש תחילה כל קשר עם בלאל, ורק לאחר שחוקריו ציינו כי בלאל כבר הודה בהיכרות ביניהם, הודה גם העורר בדבר קיומה של השיחה המתוארת.

11. סיפור דומה עולה מתוך עיון בחקירתו של בלאל מיום 6.3.2024, אשר מסר לחוקריו כי אכן נפגש עם העורר במסגד בלקיה והציע לו להצטרף לחוליה שהוא מקים. בחקירתו ציין בלאל כי הוא אמר לעורר באותו מפגש שמדובר ב"ג'יהאד מעשי ולא ג'יהאד שבלב" (פסקה 124). בהמשך, כשנשאל בלאל מה היה תפקידו של העורר, השיב כי מדובר ב"בחייל רגיל". בלאל חזר על סיפור המפגש ביניהם גם בחקירתו מיום 7.3.2024 לפני גורמי הביטחון, וביום 12.3.2024 ציין את שמו של העורר כאחד מחברי החוליה הצבאית.

12. בא-כוח העורר הפנה למיצוי מכשיר הטלפון של העורר מתאריכים שונים, ובפרט הצביע על שיחה שהתקיימה בין העורר לחברתו ביום 7.10.2023 בה גינה את מעשי הטבח של החמאס בשבעה לאוקטובר וטען כי מעשים אלו אינם מהווים "ג'יהאד" וכי "הדת שלנו שונה. אנחנו לא כמוהם. מי שמרים עלינו נשק - כן אפשר ולקרוע אותו גם, אבל לא נשים ולהיכנס לבתים". אלא ששיחה זו אינה

עומדת לבדה.

13. כך, גם לחברתו אמר העורר לא פעם כי בכוונתו להיות ג'יהאד, ובשיחה שהתקיימה ביניהם ביום 26.10.2023 בה הטיחה בו כי נראה כי הוא "הולך לעשות ג'יהאד מאחורי הגב שלי", השיב לה כי "אנשאללה אנשאללה שאלך לעשות ג'יהאד. טרם... שאללה יכתוב לנו אותה, שיכתוב לנו שנמות מות קדושים. אמן". כמו כן, ביום 7.1.2024 קיבל העורר הודעת וואטס-אפ מוקלטת מאיש בשם אבו נאסר ששיבח את ה"שהידים" והתפלל לכניסתם ל"גן עדן העליון". העורר השיב לפנייה זו באומרו "אמן, אמן, אמן. אהובי, אבו שותף. ואללה כיף להם... אי אפשר לכעוס עליהם. ואללה אנחנו צריכים לכעוס על עצמנו, איך יראה הסוף שלנו... שאללה ייתן לנו להיות לחלק מהם. יקירי, אחי".

14. מכלול הראיות מצביע אפוא על נכונותו של העורר להצטרף למיזם של הקמת ארגון צבאי לכל דבר ועניין שמטרתו לפגוע צבאית וטרוריסטית במדינת ישראל ובחייליה. לא ניתן לפרש זאת אחרת. אכן, המהלך עודנו בעבו ובניית התשתית הארגונית נמצאת בחיתוליה. לפיכך, טרם הוטלו על העורר משימות קונקרטיות לביצוע. אכן גם, בהתבסס על השיחה שקיים העורר עם חברתו, לא נחה דעתו על מה שהתרחש בשבעה לאוקטובר. ברם, אין בכך כדי להקהות ממעשה העבירות החמורות המיוחסות לעורר ואין בכך כדי להחליש את המסוכנות הנשקפת ממנו. זאת במיוחד כאשר העבירות עצמן המיוחסות לו מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. בימים אלו קשה להעלות על הדעת נטילת סיכון שכוונותיו של העורר יוצאו אל הפועל. בשל כך יש לעצור (תרתי משמע) מלהגשים את שאיפתו.

על כן, אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי בעת הזווערר נדחה.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשפ"ה (20 נובמבר 2024).

דוד מינץ
שופט